

LLIBERTAT

Periòdic comarcal d'esquerra republicana ~ Any II núm. 24 ~ Hospitalet 5 d'Abril de 1931

Les esquerres en marxa

Dels fenòmens observats en el camp polític de la, diem-ne post dictadura, ha estat, sens dubte, el més important la fusió d'Acció Catalana i Republicana de Catalunya. Aquests fenòmens han obert a una lògica, i aquesta es basa en la necessitat ineludible de que els partits polítics agrupin amb la major amplitud possible els nuclis antidinàstics.

Avui els partits catalans, com els de tot Espanya s'han de posar definitivament al costat del règim o contra el règim, és a dir, fer una declaració clara i categòrica de monarquisme o republicanisme, ja que sota aquesta declaració s'ha d'actuar en la lluita política, després del desgavell promogut pel cop d'Estat de trista recordança.

Situada la funesta Lliga en el lloc que li escan, fent de puntal a aguantar el més corromput de l'Estat espanyol, és l'únic partit amb què compta la monarquia a Catalunya. Acció Catalana Republicana, ve a omplir el lloc central en la política republicana catalanista, encara que els seus dirigents vulguin ésser considerats a l'esquerra, però aquest lloc ha quedat ocupat pel nou partit que n'ha sortit de la Conferència d'Esquerres Catalanes.

El partit Esquerra Republicana de Catalunya, tant per la seva catalanitat com pel seu republicanisme avançat, és un partit esquerrista, i ho és més encara per la seva estructuració obrerista i col·lectivista amb marge suficient per evolucio-

nar en aquest sentit, fins allà on sigui necessari en el camp de les lluites proletàries.

Sense ésser un partit de classe, deixa en el seu programa el lloc que correspon al problema obrerista, que no és nostre únicament, sinó universal, i per aquest motiu, si volem estructurar un nou Estat, cal que aquest vagi en el lloc d'avantguarda en proclamar els drets dels homes.

Ja tenim un partit d'esquerra en marxa; en ell s'han agrupat i s'hi agrupen forces esquerristes de totes les comarques catalanes, impregnades d'aquella catalanitat, d'aquell republicanisme i de l'esperit col·lectivista que ha d'engendrar una Catalunya nova, no tan individualista com ara, una Catalunya que vibri conjuntament amb els altres pobles de la Terra, en el procés evolutiu de la moderna societat cap a la igualtat humana, ideal suprem que ha d'establir la pau universal com a cosa indestructible.

L'èxit esclatant de la Conferència d'Esquerres i del míting de presentació del nou partit Esquerra Republicana de Catalunya, ens permet posar-hi totes les nostres il·lusions i tot l'entusiasme, perquè hem vist com en ell hi són aplegades innombrables forces polítiques i francament revolucionàries, que en altres partits sempre s'hi haurien trobat cohibides i desplaçades.

JORDI ROCAFORT

Ciudadá: No votis aquells homes que dien-se republicans (republicans de via estreta) han fet el joc de la dictadura i de la monarquia.

L'esperit revolucionari i les eleccions

No fa tot just un mes que encara estava bategant un vigorós esperit revolucionari, no sols en el poble, en les masses; sinó també en alguns partits polítics que deien que ells eren genuïnament i únicament revolucionaris. Si els escoltèssim, ara encara ens recitarien la mateixa cançó, ara que és convenient no creure a alguns d'ells. Prou mostres n'han donat que de revolucionaris no en tenen res. N'hi ha alguns, però—potser un parell—que en ocasions necessàries han demostrat que són revolucionaris.

Davant les eleccions, aquests bons ànims revolucionaris, sempre han minvat. Quan el general Berenguer va prometre unes eleccions per diputats—rabiament sinceres—, va estar a punt que es fonguessin per complet. A no ésser que el bon criteri dels polítics espanyols va imposar-se; aci, els nostres polítics haurien anat a les eleccions. Però bé; el cas és que no s'hi va anar i al govern Berenguer no li tocà altre remei que dimiir. Ha vingut el govern Aznar, també ha provat sort amb les eleccions, però, més astut que l'anterior i amb l'experiència d'aquell, s'ha dit: Si faig eleccions per diputats també fracassaré, mentre que si les faig pels Ajuntaments la victòria és segura. És clar, com que en els Ajuntaments a tothom li agrada maneflejar-hi, perquè és on es pot sucarr millor, encara veurem com els que

fins ara anaven units per fer caure la monarquia, ja no es recordaran més d'ella i es barallaran entre ells, perquè tots voldran ésser els amos de Casa la Vila.

I el joc no li ha fallat; hem vist com tan prompte han estat anunciades les eleccions tots els partits s'han abocat a elles, sense recordar-se dels seus aliats revolucionaris únicament que per fer coalicions electorals, o bé per combatre'ls també amb el mateix fi.

Ara, concretant-nos a casa nostra, a Catalunya, direm:

Que això ja ens ho esperàvem de la Lliga i d'Acció Catalana i Acció Republicana unides. La primera mai no va fer declaracions revolucionàries, sinó ben altrament d'adhesió a la corona i al monarca que l'ostenta. I les coaccions, si bé anant a Sant Sebastià contragueren un compromís molt seriós i si han fet declaracions revolucionàries, fou perquè veieren que el poble—al qual ells volien atreure de totes maneres—volia la revolució, i que per aconseguir el poder no era viable altre camí. Tenint en compte això, doncs, no és estrany que no hagin complert el pacte i ara s'agafin a les eleccions amb l'amateixa il·lusió que un naufrag il·lús s'agafaria amb una ona que se li tirés al damunt.

I Estat Català? Estat Català, que no era pas un partit polític que cerqués cap lucre de cap classe, sinó que era una munió d'homes i joves aplegats únicament

Voteu per la República!

El dia 12 d'aquest mes, els ciutadans podran fer us d'un dret que durant vuit anys els ha sigut negat. Del vostre vot, ciutadans, cal que en feu us d'una manera digníssima, ja que és per la República.

Aquestes eleccions municipals son essencialment revolucionàries. No tenen per nosaltres altre valor que un recompte de forces per les hores heroiques que s'apropen.

No us citarem noms dels candidats ni els discutirem, doncs ja vindrà ocasió de jutjar a tothom. Ara es tracta de que tots com un sol home votem la candidatura republicana, contribuint aixís a l'enderrocament del règim d'oprobri que patim.

No votem l'home, votem l'ideal.

Esperem que sabreu complir amb el vostre deure, per Catalunya, per la República i per la llibertat dels homes.

Ja hi tornem a ésser??

Ciudadá!... Ves... tu mateix! Tria i remena. A la pila, hi trobaràs homes de colors variats, tamanyos diferents, pesos distints i qualitats més o menys acceptables. El tamany es pot dir que per a tu no té importància, quant al pes, ja és més per mirar-s'hi, però el més interessant, al meu entendre, és el color i la qualitat, i encara que tu ets major d'edat, puix segurament tens ja els vint-i-cinc anys complerts, o més encara, permet que un humil, però escamat gat vell, t'assenyali la mercaderia bona o dolenta, que com ciudadá pagant el volen encolorar en la rabiosament-sincera subhasta de regidors que el proper dia 12 del present tindrà lloc en la nostra ciutat i en particular en el benaventurat districte segon. Això suposant que el temps, la estabilització o aquell anarquista de Terrassa fill del gran centrista don Francesc, no ens ho esgabellin tot.

Mans a l'obra, doncs, i sobretot, empa-pat bé; els classificarem en tres lots distints. Va el primer: Veus aquest de colors pallids? És el grup dels Frigorífics, està compost dels ganguistes, arrivistes, equilibristes i oportunistes de la primera dictadura. Són els congregats de les productives confraries del «Xupen i mamen» com també del «Rap, Pop i Aranya». Són els representants directes del «Gat per Llebre» i del «Ruc de Badella». A la meua manera de pensar no crec que puguin interessar-te uns camaleons amb més colors que l'arc-iris, i encara que

per fer la revolució de Catalunya, però que veient el cas tirànic d'Espanya s'havia unit amb els revolucionaris espanyols per fer una acció conjunta. Com és, doncs, que aquest partit hagi fet un canvi tan radical? Ben mirat no és Estat Català qui l'ha fet, ell s'ha unit amb el Partit Republicà Català i d'altres partits escampats arreu de Catalunya i tots plegats han canviat la seva actitud revolucionària per abocar-se damunt les eleccions.

Després tenim la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Comunista que també són dignes dels mateixos blasmes. Hem parlat de la fusió d'Estat Català amb d'altres partits; com que creiem que això és de transcendental importància, sobretot pel que es refereix a la joventut de Catalunya, en tornarem a parlar—si és que trobem lloc on publicar els nostres escrits, cosa un xic difícil, perquè ataquem a tothom—, en un proper article dit «El cas d'Estat Català».

R. PONS I SISO

vegis que d'entre ells n'hi ha d'alts i grossos, pensa que tota la façana és palla, puix estan apoderats d'una gran anèmia monetària, que fóra un espectacle esgarri-fós el veure un mamífer d'aquests afer-rats a les mamelles d'una pobra vaca municipal.

Lot segon: Lema «La Cobla de Ca'n Miracle». En aquests no hi trobaràs pas colorit de cap mena, ni que els miris amb una lupa. Ells mateixos diuen que no tenen color de cap mena, que no són res, que igual cremen una candela al diable, que fan lluminàries a Sant Antoni, i jo penso que posats a fer, igual absoldrien a Barrabàs que crucificarien el Redemptor. Sense que després tinguessin la delicadesa de rentar-se les mans com féu Pons Pilat. Són administradors i res més, de política ni parlant, ells només tenen tres ideals, que són els de tota la vida: tallar el cuponet, fer acte de presència en totes les professions i ésser regidors, i si per carambola esgarrapen alguna tinència, aleshores, felicitat completa. Entre aquests en trobaràs algun que ja administrava quan la primera dictadura i d'altres que volent batre el record de l'administració ho feren també en la segona i tercera. L'etiqueta que duen ja t'ho diu ben clar, «Administratiu» i també «independents», en altre temps es nomenarien upetistes, regionalistes, centristes o monàrquics, però ara els molt vergonyants saben de memòria que en la banca de l'opinió pública aquesta mena de monedes gairebé no es colitzen. Aquesta és l'opinió que jo tinc formada de si no tots, almenys una part dels desafinats músics de l'orquestrina Miraculosa.

Bé! Ja som a l'últim lot. El lema diu «Si l'encerto, t'endevino». Això vol dir que per tu és el més perillós, n'obstant el pes sembla de bona llei, la qualitat tampoc m'apar dolenta. El colorit és bastant pujat, cosa que no deu espantar-te, pensa que allà on hi ha color no hi falta vida, i això és joventut i la joventut és lluita, mes, abans de triar, senyà't, que també podria ésser que no hi manqués alguna cosa podrida. Si fos així, apartala amb el peu i ves fent via fins a tenir la seguretat que te n'emportes el millor del que t'han posat a la vista, i si quan de bona fe t'endossessin una peça que no fos com Déu mana, la culpa no serà pas teua, després, si de cas, ja passerau comptes, i ara l'últim consell: a l'hora de la subhasta, procura no aixecar-te tard, pensa que n'hi ha que estan molt des-perts i fa estona que veïllen; és un dia que de tants vius que corren, fins els morts ressusciten.

ESPIA-DIMONIS